

Copyright © Tony Mott

Copyright © TRITONIC 2014 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

Julieta avea un pistol / Tony Mott

Tritonic, 2014

ISBN: 978-606-8571-22-5

Ilustrația copertei: ALEXANDRU DOBRE

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Redactor: MONICA RAMIREZ

Tehnoredactor: DAN MUȘA

Comanda nr. 11 / martie 2014

Bun de tipar: martie 2014

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tony Mott

JULIETA AVEA UN PISTOL

- Oh, te cunosc eu. Am mai văzut fața asta.
- Indiferent cât de mult rău ne-a făcut, nu mă bucur. Mă gândesc doar că după anumite fapte urmează și consecințe. Întotdeauna. Există întotdeauna dreptate. Ea plătește pentru tot răul pe care l-a făcut.
- Mă năuțești din ce în ce mai tare. Nu te-am văzut nicio dată exprimându-te atât de clar și de direct.
- E o zi mai puțin obișnuită. De ce nu m-aș comporta în consecință?

Capitolul 1.

Doru

Conduceam spre Constanța. În mașină mai erau două colege, mergeam la un eveniment mai special, se anunța preluarea companiei și urma să avem și un fel de petrecere. Integrarea în grupul Best Pharma însemna foarte mult chiar și pentru un jucător de elită pe piață cum era Salvamed. Ca de obicei, când e vorba de și mai mulți bani, toată lumea e fericită. Voie bună în mașină, abia așteptam cu toții relaxarea după toată nebunia din ultimele luni. Conduceam cu viteză, depășeam la milimetru, fetele râdeau și se bucurau. Muzica la maximum, „Simply the Best” cu Tina Turner. Atunci am simțit durerea. Cumva ca o apăsare venită din adânc, cumva ca o sufocare. Am tras pe dreapta și am coborât.

- Doru, Doru, ești bine?

Am încercat să scap de starea de greață, dar nimic. A început să mi se facă frică, dar atât de tare, încât nu am

mai avut decât un singur gând: să ajung înapoi la spital, la București.

– Diana, mi-e foarte rău. Atât de rău, încât te rog să te urci tu la volan și să ne întoarcem cât mai repede.

– Unde, la București?

– Da, acum, că nu mai pot.

Am început să transpir și să amețesc și nu știu cum am ajuns la clinică. Monica mă aștepta acolo. Vorbiseră la telefon cu ea, nu țin minte mare lucru din drumul ăla. Abia după operație încep să mi se înșire amintirile. Pentru că printre primele persoane am văzut-o pe ea.

– Bună dimineața, mă recunoașteți?

– Da, ne-am văzut și ieri, nu?

– Da, sunt doctor Ana Stancu, mă bucur să ne cunoaștem.

– Nu știți cât de mult mă bucur eu.

– Îmi imaginez. Cum sunteți?

– Cred că bine, dumneavoastră ce părere aveți?

– Splendid, așa zice. Totul pare să fie foarte bine. Am vorbit ieri despre stent, mai doriți să aflați și alte informații? Nu știu ce ați reținut.

– Da, cred că nu eram în cea mai bună stare. Am înțeles, acum nu am nevoie de mai multe detalii. Poate despre medicație.

– Da, doar că ar fi de preferat să facem asta poimăine când vă externăm. Dar dacă insistați, putem discuta și acum.

Am povestit despre anticoagulante și despre hipotensive, și despre toate porcăriile pe care urma să le înghit, aproape o oră. Senzația era foarte ciudată: știam că ar trebui să mă bucur foarte tare că am scăpat, ceea ce și încercam să fac, dar apărea, nu știu cum, un fel de teamă că s-ar mai putea repeta. Monica a fost minunată tot timpul cât am fost în spital.

Dacă m-aș fi putut hrăni din bucuria și din speranța ei, ar fi fost minunat. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ajungeam la timp, dacă nu mi-aș fi dat seama, dacă nu reușeau să mă salveze. Încă mai simțeam frica aceea umedă și rece pe care am avut-o tot drumul până când am ajuns înapoi la București.

Am stat trei luni acasă după operație. Nu mă puteam hotărî să mă duc înapoi la serviciu, aveam impresia că totul mi-ar fi făcut rău. Nu am mai pus țigară în gură din ziua operației. Ana a încercat de la început să schimbe lucrurile, oferindu-mi să iau parte la discuțiile din grupul de sprijin.

– Doru, n-ai vrea să vii la terapie?

– Ce fel de terapie?

– E un grup în care se întâlnesc cei care au trecut prin experiențe similare cu a ta, l-am pornit acum vreo trei luni.

– Și ce se întâmplă acolo?

– Oamenii povestesc prin ce trec, cum e cu recuperarea... E mai ușor când vezi că și alții trăiesc aceleași experiențe.

– Tu îl ții?

– Nu eu, un coleg care e psiholog.

– Terapie de grup? Cu toți nebunii?

– Nu sunt nebuni, sunt oameni ca și tine. Acum sunt în grup patru bărbați care au avut infarct și două femei. Una dintre ele cu un accident vascular. Sunt doar cazuri de la noi din clinică. Suntem primii care oferim așa ceva. Particip și eu, dar nu la fiecare ședință, Au loc săptămânal. La început mergeam la două săptămâni, acum merg doar o dată pe lună. Măine e grup și merg și eu. Vino.

Respect pentru oamenii din jur.

M-am dus mai mult pentru ea, mi se părea inutil să stau de vorbă cu niște străini despre ceea ce mi se întâmpla, despre cum îmi era frică tot timpul, despre cât de vulnerabil mă simțeam. M-am dus doar ca să pot sta cu ea două ore. Să pot respira în preajma ei și să simt cum mă încarc. Am intrat în încăpere fără să fiu pregătit. Ajunseseră cu toții înaintea mea și erau deja așezați pe scaune.

– Doru, bine ai venit alături de noi, eu sunt Matei Prisecaru, psiholog, și conduc grupul, pe Ana o cunoști, iar ceilalți o să se prezinte când le vine rândul. Ia loc, scaunul acela este pentru tine.

Scaune în cerc și pe ele așezate cele mai ciudate persoane pe care le văzusem eu la un loc. Nimic neobișnuit în înfățișare, dar aveau cu toții un fel de zâmbet grețos pe față de parcă ar fi descoperit cine știe ce secret. Bineînțeles că refuzul meu se datora blocajului în care eram: prins în spaima mea, orice individ care părea relaxat cu viața lui mi se părea că suferă de prostie gravă. Mă simțeam dator să fiu cât mai cinic posibil cu toți cei din jurul meu, să-i fac să se trezească, să știe cât de scump se plătește viața.

Psihologul m-a luat tot pe mine în vizor:

– Doru, spune-ne câteva cuvinte despre tine.

M-am conformat:

– Sunt Doru Cornescu și sunt aici pentru că am avut un infarct. Așa ar trebui să mă prezint, nu? Ca-n filme, la întrunirile alcoolicii anonimi. Doar că ăia au făcut ceva greșit, au băut sau s-au drogat, iar eu nu am făcut nimic să merit asta.

– Ești sigur?

Zâmbetul de pe fața individei mă făcea să nu înțeleg intenția cu care mă întreabă. Poate că era doar o glumă, poate că râdea de mine.

– Da, foarte. Nimic din ce am făcut nu mi se pare suficient de grav încât să fiu astfel pedepsit.

– Eu sunt Paula. Am simțit o nevoie acută să te întrerup. Poate că te vei relaxa puțin după ce o să auzi povestea mea sau poveștile noastre. Am 60 de ani. Un soț adorabil, dar bețiv, am avut probleme cu el toată viața, și doi copii, amândoi la casele lor. După cum vezi, doar la mâna dreaptă mai am dificultăți, nu pot să apuc obiectele prea bine. Noroc că nu prea trebuie să mai scriu mare lucru. Doar că mie mi se pare minunat că am scăpat și că m-am recuperat după accidentul vascular. Văd totul ca pe o binecuvântare și nu o pedeapsă. Crezi că ai putea să încerci și tu să privești astfel lucrurile?

– Încă nu pot munci, Paula. Nu mă pot concentra. Poate că dacă m-aș simți suficient de bine să mă întorc la birou, ar fi altceva.

– Dar ce te face să te simți bine?

Psihologul încerca să mă atragă înspre *bright sight of life*. Eternul căcat despre cum poți să te bucuri de lucrurile pe care le ai.

– Nimic, Matei, dacă pot să-ți spun așa.

– Sigur, te rog spune-mi Matei. Chiar nimic?

– Nu, absolut nimic.

– Paula, pe tine ce te face să te simți bine?

– Mă bucur de fiecare zi în plus pe care o am. E ca și când aș primi zilnic un fel de bonus. Viața mea ar fi trebuit să fie curmată atunci, dar ceva s-a întâmplat și am mai primit ceva în plus. Ca la jocurile pe calculator: așa un punctaj bun ai acumulat, că ți se mai dă o șansă, să te mai joci un pic. Asta fac toată ziua. Mă joc.

Paula a chicotit de-a dreptul obscen când a terminat de vorbit. Mi-am propus să o întreb pe Ana, sau chiar pe

zâmbărețul ala de psiholog, pe ce tratament au băgat-o, să-mi dea și mie, că n-are nimeni cum să se bucure așa ca prostul, fără să fie pe pastile.

– Facem un tur să vedem cum a fost săptămâna? Și dacă sunt întrebări despre starea de sănătate, o avem și pe Ana aici care ne poate răspunde direct. Continui tu, Paula? Pe ceilalți vă rog să vă prezentați pe scurt când vă vine rândul, să vă cunoască și Doru mai bine.

– Da, eu am avut o săptămână foarte bună. Nepoțica mea a luat premiu, în clasele unu-patru nu mai e ca înainte cu note, dar bănuiesc că știți, și am fost cu toții la masă după festivitate. Dumitru, e vorba despre soțul meu, nu s-a îmbătat. Am impresia că se străduiește mult. Acum nu pot să vă spun dacă o face pentru mine sau pentru că s-a speriat să nu pățească și el ceva.

A chicotit din nou. Am început să mă enervez, mai ales că s-a băgat și cealaltă tipă, ceva mai tânără, undeva între 50 și 60 de ani, în conversație.

– Eu sunt Maria și am avut un infarct acum două luni. Înțeleg că te poți simți așa. Am fost și eu cam în aceeași stare la început. Doar că s-a întâmplat fiică-mea să nască acum o lună. Și când l-am ținut pe nepoțelul meu în brațe pentru prima dată, mi-am dat seama că merită să mă bucur că sunt în viață, cu toate restricțiile. Tu a trebuit să faci un împrumut ca să te operezi? Eu da, Doru. Am aflat de cât de gravă e starea mea și că mă costă 5000 de euro să repar asta. La vârsta mea e cam greu să mai primești un credit când nu le-ai achitat pe toate celelalte. S-au împrumutat copiii pentru mine. Ți dai seama cât de furioasă am fost eu? M-am calmat. Puteam să fiu furioasă și să mor în curând, cu toată operația. Și mai rămâneam și cu datoriile. Și tot copiii ar fi trebuit să plătească

toate creditele pe care le lăsam în urmă. Am tot învățat-o pe toate părțile și am ajuns la concluzia că e cel mai simplu să le iau pe toate așa cum sunt și să văd cam cum aș putea să fac cel mai bun lucru din ele. Ai niște ingrediente și vrei să faci o prăjitură. Tu ți-ai dori, de fapt, un tort rafinat de ciocolată cu ornamente complicate din marțipan, dar nu prea ai cu ce. Drept pentru care, te pui pe treabă și faci o plăcintă delicioasă cu mere, că pentru asta ai ce-ți trebuie. Cine poate să îmi spună mie că nu merită? Crede-mă, e bine să ai parte și de un desert.

Maria mă făcea să râd amar. O gospodină care făcea comparații culinare. Neapărat trebuia să aflu ce luau cu toții. Așa a continuat toată sesiunea. Cum să fie comparabilă experiența lor cu a mea? La nici 40 de ani să mi se înfigă un tub în inimă ca să pot supraviețui și care să mă oblighe să îmi schimb modul în care trăiesc? Nu mi se părea a fi cea mai mare binecuvântare. Cel care părea a fi cel mai în vârstă s-a băgat în discuție:

– Doru, așa am înțeles că te cheamă, eu am 72 de ani. Nici nu speram să se mai poată face ceva. Nici nu credeam că merită. Și mai am momente, foarte rare, e adevărat, când mă îndoiesc dacă are ceva vreun sens. În afara acelor momente, totuși, reușesc să mă bucur. Nu am avut copii. Soția mea a murit acum doi ani și am crezut că s-a terminat lumea. Aproape un an am stat mai mult închis în casă. Am fost profesor universitar, arhitect, și am lucrat tot timpul. Dacă am regretat ceva, a fost că nu am petrecut mai mult timp cu Smaranda, dar nu aveam ce face. Ți-am zis, un an l-am consacrat regretelor, până când am ajuns să fiu internat cam câte o săptămână pe lună în spital. Ana m-a ajutat să-mi dau seama că oricât aș mai fi avut de trăit, ar fi fost de preferat să

fac ceva și nu să mă plâng. Poți să-ți imaginezi că am început să pictez?

Și așa au continuat toți cu viețile lor pline de sens și cu puterea lor de a lua tot ce e mai bun din viață și din toate care li se întâmplă. Eram profund îngreșat după două ore de sirop de genul ăsta și i-am cerut Anei să vorbesc cu ea.

– Eu nu pot, Ana, îmi pare rău. Oamenii ăștia au o boală de care eu nu sufăr.

– Cum adică?

– Sunt imbecil de optimiști. Nu am cum. Oricare dintre ei poate muri în orice clipă, adică are mai multe șanse decât mulți din jurul lui să pătească asta și ei sunt de o seninătate care frizează prostia.

– Doru, nu-i judeca. Ei se simt bine. Poate vrei să te întâlnești cu terapeutul? Să ai sesiuni individuale doar cu el?

– Mă gândesc, poate că ar fi o variantă. Mie îmi face bine să vorbesc cu tine. Pot să vin în continuare să discutăm despre tratament?

– Sigur, te programezi și poți veni. Cred că nu are rost să facem investigații la fel de des ca până acum, totuși.

– Ba da, am nevoie să verific mereu dacă sunt bine.

O văzusem în fiecare săptămână și trebuia să o văd în continuare. Era singura care mă făcea să nu mai îmi fie teamă. Mă asigura că totul e în ordine și atunci puteam să merg acasă ceva mai liniștit. Pe Monica a început să o deranjeze.

– De ce trebuie să te duci atât de des la control?

– Pentru că trebuie să verific.

– Dar te simți destul de bine.

– Tu nu înțelegi prin ce am trecut. Sau ce simt eu.

– Mai spune-mi, sigur că te înțeleg. Eu m-am speriat că te pierd.

– Eu m-am speriat că mor. Înțelegi? Și nu e același lucru.

– Dar terapia de grup? Nu ar putea fi o soluție?

– Un căcat. Eram cel mai tânăr și vorbesc o altă limbă decât ei. O tot dădeau înainte cu cât de recunoscători sunt ei pentru că au mai primit niște timp.

– Ceea ce ai putea face și tu.

– Serios? Dar calitatea acestui timp nu contează? Crezi că mă mai pot da cu motorul cum o făceam? Îți spun eu: nu pot. Asta dacă e să vorbim de ce făceam eu în timpul liber, dar nici la birou nu pot să mai merg să tragă toți de mine. Conduc o companie farmaceutică, am avut o fuziune acum o lună, nici nu știu dacă și cum o să mă primească înapoi.

– Poate că ar trebui să schimbi ceva, să nu mai muncești tu atât, să-i mai pui și pe ceilalți.

– Da, sigur, iar ei se vor bucura. N-ai de unde să știi cum e într-o multinațională. Se vede foarte diferit din scaunul de funcționar în minister, draga mea. Oricum, o să încerc, eventual, să mă văd cu psihologul și o să mă văd cu Ana să-mi confirme că sunt bine.

– Te vezi săptămânal cu ea.

– Așa, și?! Te deranjează că vreau să știu că sunt bine?

Nu aveau niciun rost discuțiile și reușeam să ne certăm de fiecare dată când venea vorba de Ana. Poate că Monica își dăduse seama chiar înaintea mea că mă îndrăgosteam de Ana, doar că nu a vrut să-mi spună.

Eram la o vizită de rutină în care întrebam iar despre pastile, despre cât timp le voi lua, povestisem și despre durerile de stomac pe care le aveam. Ana îmi risipise toate îndoielile, mă făcuse să râd. Era în fața mea în timp ce îmi luam cămașa din nou pe mine. Am tras-o spre mine și am sărutat-